

Йовка. — Ще рече: не бива той да знае?

Мара. — И бива, и не бива! — Какъ да кажа? — — Мило ми е за тебе иовке, че тъй прѣдано си се отдала на сърдето си; виждамъ те и ти съчувствувамъ, като страдашъ — — А неznamъ защо: — жалъ ми става и за оная жена — — Особено, ако тя обича мъжа си!

Йовка. — Но какво ако го обича? — Какво ѝ отнемамъ азъ, ако кажа на мъжа ѝ. И ако това го струвамъ не за да го накарамъ той да ме обича, а само той да знае; защото азъ чувствувамъ, че ще бжде по леко на мойта душа, че ще ми бжде нѣкакъ по леко на гърди, ако поне той знае; та кога спирамъ на него погледъ, той да ги не отвръща. То е като милостиня, Мара. Когато чужденеца замръкне нѣгдѣ, той не иска да знае, като го приематъ на подслонъ, колко е приятенъ или не; той иска само да бжде приетъ, да отдъхне. И нищо повече.

Мара — Какъ мило ми става за тебе, Иовке! Ти говоришъ съ таково чувство, че ме просълзи. Бърше си очитъ. Кажи ми: тя обича ли го? —

Йовка — Съзнато. Обича ли? — Незнамъ!

Мара — Какъ! Нима не си познала до сега. Защото ако нѣма помежду имъ обичъ — тогава — нищо.

Йовка — Ти казвашъ ако нѣма обичъ. Е добръ, даже и да има една обичъ, ако мойта е по силна? Не е ли сжщо, че нейната обичъ не е обичъ прѣдъ мойта. Прѣдъ двѣ сили, по-малката се поглъща отъ по-гольмата. И по силната има право на животъ.

Мара — Дълбоко замислена. Ахъ, този въпросъ е ужасенъ! Тогава!

Йовка — Какво тогава? —

Мара — Щомъ тръгнемъ по тоя пѣтъ! О, Иовке, тогава нито изъ, нито ти ще имаме сѣмейство.

Йовка — А каква смисълъ има сѣмейство безъ постоянно възраждающа любовъ!

Мара — Ето! Като мома и азъ мислѣхъ тъй! Но слѣдъ като се задомихъ; слѣдъ като живота ме доближи — виждамъ, че това сж само хубави мечти. Живота е такова нѣщо, което подрѣзва крилѣтъ на младежки блѣ-